

Zomer

column Barbara Driessen

Heerlijke lange avonden in de tuin of op een terras. Vlinders bewonderen, de eerste teunisbloem die zich ontvouwt. Wondertjes voor hem/haar die er oog voor heeft.

Vakantieboeken worden tevoorschijn gehaald. Hoewel sommigen kiezen voor de e-reader hoor ik steeds meer dat mensen, zeker in hun vakantie, een echt papieren boek in handen willen voelen. Het omslaan van de bladzij, de ezelsoren of de plaatjes die de vorige lezer erin heeft laten liggen. En als het boek uit is kan je er altijd nog een vuurtje mee aanmaken, hoewel drukinkt vieze dampen produceert.

Ik koop dikwijls boeken in de kringloop, die ik na uitlezen weer doorgeef. Wisselwoorden. Het boek met als titel: het verstoorde leven, geschreven door Etty Hillesum, maakt hierin een uitzondering. Ik las het pas weer voor de tigste keer en steeds opnieuw ontroert het. Westerbork, het kamp, de oorlog en haar ervaringen daarin zijn zo intens beschreven dat je even op die plek wilt zijn: Westerbork. Als kind van getraumatiseerde ouders, deel uitmakend van die zwijgende generatie, heb ik in het verleden veel troost ervaren aan boeken zoals die van Etty Hillesum.

En toen werd het tijd voor “de nieuwe” van Hendrik Groen: Leven en laten leven. Een heerlijk vakantieboek waarin ik van de ene lach in de andere schaterde. Vol humor beschrijft hij hoe iemand (Arthur Ophof) een matig leven zonder verrassingen leidt en hoe het verlangen naar groots en meeslepend vat op hem krijgt. In een van de recensies las ik: van al zijn jongensdromen had hij alleen het oud worden gehaald.

Naast alle humor geeft het ook wel een reden tot bezinning. Willen we voorspelbaar leven of kiezen we voor zekerheid. Het hoeft niet groots, noch meeslepend te zijn, het zit in de beleving van de dingen. Vluchtigheid vervangen door intensiteit. En dan is het weer het oude liedje: het zijn de kleine dingen die het doen.

Een bankje in Orvelte, een ijsje op een terras, een voorbijgaande fietser die vrolijk een liedje zingt.

Zomer, heerlijk, ik geniet!